

דורשים או לא דורשים במעשה בראשית

כַּבֵּד אֱלֹהִים הַסֵּתֶר דָּבָר וּכְבֹד מַלְכִים חֶקֶר דָּבָר: (משלי כה ב).¹

מסכת חגיגה - אין דורשין במעשה בראשית בשניים

משנה מסכת חגיגה פרק ב משנה א: אין דורשין בעריות בשלושה ולא במעשה בראשית בשניים ולא במרכבה ביחיד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו.² כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו כאילו לא בא לעולם: מה למעלה, מה למטה, מה לפניו ומה לאחור. וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם. **גמרא חגיגה דף יא ע"ב:** ולא במעשה בראשית בשניים, מנא הני מילי? דתנו רבנן: "כי שאל נא לימים ראשונים... (דברים ד לב)³ - יחיד שואל, ואין שנים שואלין.⁴ יכול ישאל אדם קודם שנברא העולם? תלמוד לומר: "למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ". יכול לא ישאל אדם מששת ימי בראשית?⁵ תלמוד לומר: "לימים ראשונים אשר היו לפניך".⁶ יכול ישאל אדם מה למעלה ומה למטה, מה לפניו ומה לאחור? תלמוד לומר: "ולמקצה השמים ועד קצה השמים ועד קצה השמים"⁷ אתה שואל, ואין אתה שואל מה למעלה מה למטה, מה לפניו ומה לאחור.⁸

בראשית רבה פרשה א סימן י

רבי יונה בשם ר' לוי אמר: למה נברא העולם ב-ב? אלא מה ב' זה סתום מכל צדדיו ופתוח מלפניו, כך אין לך רשות לומר מה למטה מה למעלה, מה לפניו מה לאחור, אלא מיום שנברא העולם ולהבא. בר קפרא אמר: "כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך... - למן היום שנבראו אתה דורש, ואי אתה דורש לפניו מכאן. "ולמקצה השמים ועד קצה השמים" אתה דורש וחוקר ואי אתה חוקר לפניו מכאן. דרש ר' יהודה בן פזי במעשה בראשית עם בר קפרא: למה נברא העולם ב-ב? ... אלא מה ב' יש לו שני עוקצים, אחד למעלה ואחד למטה. אומרים לבי מי בראך? והוא מראה בעוקצו של מעלה ... ומה שמו? והוא מראה בעוקצו של אחריו ואומר: ה' שמו.¹⁰

בראשית רבה פרשה ט סימנים א, ב

¹ פרק כה בספר משלי מכיל קובץ נוסף של משלי שלמה שהועתקו (כונסו לספר) בימי חזקיהו, כפי שפותח פסוק א שם: "גַּם־אֶלֶּה מְשָׁלִי שְׁלֹמֹה אֲשֶׁר הֶעֱתִיקוּ אֲנָשֵׁי חֻזְקָה מִלְּדָוִד הַחֵזֶק". הלכה (המוסר) הראשון בפרק זה הוא שבעוד בכבודם של מלכים בשר ודם יש לחקור ולספר ולדרוש, מן על מנת לשבח מעלתם וחכמתם, בכבוד אלהים אין לחקור ואין לדרוש גם לא לשבח. ראה גמרא שבת קנ"ג ע"ב שפסוק זה נזכר בהקשר להלכות שבת כשחכמים הצניעו דרך מסוימת איך להערים על איסור טלטול ברשות הרבים למי שהחשיכה עליו הדרך ונכנסה שבת. המשנה בראש פרק כד במסכת שבת נותנת מספר עצות, כגון שימסור לנכרי או יניחנו על החמור, או ימסור לחרש, שוטה וקטן. והגמרא מוסיפה: "עוד אחרת הייתה ולא רצו חכמים לגלותה". אך בהמשך, מגלה לנו הגמרא את העצה הנוספת: "מוליכו פחות פחות מארבע אמות". האם זו דוגמא טובה לכך שבעצם אי אפשר להסתיר דבר? שיצר החקירה והלימוד גובר בסופו של דבר על כל ההגבלות והאיסורים? אנחנו, על"פ, נלך בדרך מדרש האגדה ונדון בפסוק זה בהקשר מעשה בראשית: דורשים או לא דורשים במעשה בראשית.

² הגמרא מסבירה: "הכי קאמר: אין דורשים בעריות לשלושה, ולא במעשה בראשית לשניים, ולא במרכבה ליחיד, אלא אם היה חכם ומבין מדעתו". מדובר במספר התלמידים היושבים לפני הרב, לא כולל הוא עצמו. רב לא ילמד את פרשת עריות לשלושה תלמידים ויותר רק לשניים או ליחיד. כמו כן לא ילמד הרב את מעשה בראשית לפני שני תלמידים ויותר, ובמעשה מרכבה אפילו לא ליחיד, אלא אם כן הוא חכם ומבין מדעתו, כאמור. ראה בגמרא שם נמוקים או פסוקים להגבלות אלה.

³ הפסוק המלא הוא "כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמוהו" (דברים ד לב). הפסוק מדבר על נס יציאת מצרים והפרק כולו קורא לעם ישראל ללמוד מההיסטוריה. אלא שזו בדיוק השאלה: מהיכן מתחילה ההיסטוריה האנושית? מה צריך לעניין את בני האדם? מהיכן מתחילים?

⁴ כי כתוב בפסוק "שאל" הוא בלשון יחיד. שים לב לשינוי הלשון בין דורשין (במשנה) לבין שואלין (בגמרא). דרישה היא תמיד ברבים.

⁵ היינו רק מהיום השישי ואילך כמו שהפסוק אומר: "למן היום אשר ברא אלהים אדם" ולא מימים ראשון עד חמישי.

⁶ היינו, גם חמשת ימי הבריאה שקדמו לבריאת האדם.

⁷ מקו האופק לקו האופק - תחת כיפת השמים אבל לא למעלה ממנה ולא למטה מהארץ (כיפת השמים השנייה?).

⁸ הביטוי מה לפניו ומה לאחור הוא לעתים במשמעות המרחב ולעתים במשמעות הזמן. ראה תוספות בחגיגה שם. ולעצם הדרשה והנושא שלנו ראה פירוש רש"י על הדף שם: למקצה השמים ועד קצה השמים - דאסור לשאול מה שיש חוץ למחיצות, ממילא נפקא לן דאסור לשאול בקודם שנברא, דהיא היא, מה שהיה קודם לברייתו - הוא עכשיו חוץ למחיצות". זו האמירה הברורה שאין לדרוש במעשה בראשית כמותה נראה עוד להלן. אבל נראה גם דעות אחרות, שהרי צריך לחקור מה הם גבולות האיסור. איך נדע מה בתוך המחיצות ומה חוץ להן אם לא נגדיר את המחיצות?

⁹ הכוונה לשם האדנות: אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד שהוא מתחיל באל"ף. פיצוי לאות אל"ף שלא בה נברא העולם?

¹⁰ מדרש זה ממשיך את הקודם עם רעיון הבי"ת הסתומה והחוסמת מלדרוש במעשה בראשית, ואי אפשר שלא להבחין ב"עוקץ" הפנימי של המדרש, כולל הפתיחה "דרש ר' יהודה במעשה בראשית עם בר קפרא" - הנה שניים שדורשים - לא רק שואלים - במעשה בראשית.

"וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד". ר' לוי בשם ר' חמא בר חנינא פתח: "כבוד אלהים הסתר דבר וכבוד מלכים חקור דבר" (משלי כה ב) ... מתחילת הספר ועד כאן "כבוד אלהים הסתר דבר",¹¹ מכאן ואילך "כבוד מלכים חקור דבר" - כבוד דברי תורה שנמשלו במלכים ... אמר ר' תנחומא: בעונתו נברא העולם, לא היה העולם ראוי לבראות קודם לכן. אמר ר' אבהו: מכאן שהקב"ה היה בורא עולמות ומחריבם, בורא עולמות ומחריבם, עד שברא את אלו¹² ...

בראשית רבה פרשה א סימן ה

ר' הונא בשם בר קפרא פתח: "תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק ובוז" (תהלים לא יט). "תאלמנה" - ... ישתתקו כמשמעו, "הדוברות על צדיק" - חי העולמים. "בגאווה" - בתמיהה, בשביל להתגאות ולומר אני דורש במעשה בראשית? "ובוז" - בתמיהה, מבזה על כבודי? ... בנוהג שבעולם מלך בשר ודם בונה פלטין במקום הביבים, ובמקום האשפה, ובמקום הסריות. כל מי שהוא בא לומר פלטין זו בנויה במקום הביבים ובמקום האשפה ובמקום הסריות, אינו פוגם? כך כל מי שהוא בא לומר העולם הזה נברא מתוך תוהו ובוהו אינו פוגם?¹³ אתמהה! ר' הונא בשם בר קפרא אמר: אילולי שהדבר כתוב אי אפשר לאומרו: "בראשית ברא אלהים" - מנין? מן "והארץ היתה תהו ובהו".¹⁴

תלמוד ירושלמי מסכת חגיגה פרק ב הלכה א

ר' יודן נשייא שאל לר' שמואל בר נחמן: מהו דין דכתיב: "שִׁירוּ לְאֱלֹהִים זְמִירוֹ שְׁמוֹ סִלּוֹ לְרֵכֵב בְּעֶרְבוֹת בְּיַהּ שְׁמוֹ וְעֲלֹזוֹ לְפָנָיו" [תהלים סח ה]? אמר לו: אין לך כל מקום ומקום שאינו ממונה על ביה שלו. ומי ממונה על ביה שבכולם? הקדוש ברוך הוא ביה שמו כי יה שמו.

אמר לו: ר' לעזר רבך לא היה דורש כן, אלא למלך שבנה פלטין במקום ביבים במקום אשפות במקום סריות, מי שהוא בא ואומר: הפלטין הזו במקום ביבין הוא, במקום אשפות הוא, במקום סריות הוא, אינו פוגם? כך מי שהוא אומר בתחילה היה העולם מים במים הרי זה פוגם. (משל) לפרדיסו של מלך ועלייה בנויה על גביו עליו החציץ אבל לא ליגע.¹⁵

בית שמאי אומר: שמים נבראו תחילה אח"כ הארץ. ובית הלל אומרים: הארץ נבראת תחילה ואחר כך השמים. אלו מביאין טעם לדבריהן ואלו מביאין טעם לדבריהן וכו'.¹⁶

בראשית רבה פרשה ב סימן ד

וכבר היה שמעון בן זומא יושב ותוהה. עבר רבי יהושע ושאל בשלמו פעם ושתים ולא השיבו. בשלישית השיבו בבהילות. אמר לו: בן זומא, מאין הרגליים?¹⁷ אמר לו: ... מסתכל הייתי במעשה בראשית, ולא היה בין מים העליונים למים התחתונים אלא כשתים ושלוש אצבעות ... כעוף הזה שהוא מרפרף בכנפיו וכנפיו נוגעות ואינן נוגעות. נהפך רבי יהושע ואמר לתלמידיו: הלך לו בן זומא. ולא שהו ימים מועטים ובן זומא בעולם.¹⁸

¹¹ מחד גיסא, ר' לוי מחמיר יותר מהגמרא בחגיגה וסובר שרק מסוף יום השישי משהוכרז "והנה טוב מאד" מותר לדרוש. מאידך גיסא, "כבוד מלכים חקור דבר - כבוד דברי תורה" ואת התורה ודאי שמותר ואף מצוה לחקור. הלא התורה "קדמה לבריאת העולם ולכסא הכבוד" - "אסתכל באורייתא וברא עלמא"!

¹² דברי ר' תנחומא על "זמן קוסמי" - המשפט המורכב כ"כ: "בעונתו נברא העולם" - ודברי ר' אבהו על עולמות שנבראו ונחרבו (תיאוריית הקוסמוס המתרחב ומתכווץ?) אינם בדיוק משלימים עם דברי ר' לוי על "כבוד אלהים הסתר דבר".

¹³ כמה מדרשים יש לנו הטורחים לציין את מגרעותיו של העולם הזה, בוודאי בהשוואה לעולם הבא. מאות, אם לא אלפים. וכאן, אוי לו למי שיאמר שהעולם הזה נברא חו"ח מתוך תוהו ובוהו. עם כל מגרעותיו, זה העולם שהקב"ה ברא.

¹⁴ מדרש זה אשר בתחילתו יוצא חוצץ נגד הדרישה במעשה בראשית, הולך אחורה לנקודת המוצא הכי קדומה בבריאה, זו שעוד לפני ה"בראשית" ומעורר את שאלת התוהו ובוהו שהיא אחת השאלות הנוקבות ביותר סביב בריאת העולם. מדרש זה שייך לקבוצת מדרשי "אלמלא שהדבר כתוב אי אפשר לאומרו", נושא לא הקדשנו דף מיוחד במיוחדים.

¹⁵ מותר להציץ אומר הירושלמי, אבל לא לגעת או שמא לא להתייגע, היינו לא להתעמק יותר מדי. והתלמוד ממשיך שם למחלוקת בית שמאי ובית הלל אם השמים נבראו תחילה או הארץ. ראה דברינו [שמים וארץ - בין בית הלל ובית שמאי](#) בפרשת בראשית.

¹⁷ "מאין באת" (ראה מילון אבן שושן) ובלשוננו היום "מה הולך כאן?" או "מה העניינים"? - כנראה ביטוי יחידני.

¹⁸ "הלך לו בן זומא" - נפגע (השתגע?). "בן זומא בעולם" - נפטר מן העולם. ראה חגיגה יד ע"ב: "ארבעה נכנסו לפרדס ... בן זומא הציץ ונפגע". ובדף טו ע"א שם סיפור מקביל על המפגש של ר' יהושע עם בן זומא שעסק בנסתרות הבריאה: "תנו רבנן: מעשה ברבי יהושע בן חנניה שהיה עומד על גב מעלה בהר הבית, וראהו בן זומא ולא עמד מלפניו. אמר לו: מאין ולאין בן זומא? - אמר לו: צופה הייתי בין מים העליונים למים התחתונים, ואין בין זה לזה אלא שלוש אצבעות בלבד, שנאמר: ורוח אלהים מרחפת על פני המים - כיונה שמרחפת על בניה ואינה נוגעת. אמר להן רבי יהושע לתלמידיו: עדיין בן זומא מבחוץ".

בראשית רבה ד סימן ו

"ויעש אלהים את הרקיע" - זה אחד מן המקראות שהרעיש בן זומא את העולם. "ויעש"? אתמהא! והלא במאמר הן, הוי: "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם" (תהלים לג ו).¹⁹

בראשית רבה פרשה ג סימן ד

ר' שמעון בן יהוצדק שאל לרבי שמואל בר נחמן. אמר לו: מפני ששמעתי עליך שאתה בעל אגדה, מהיכן נבראת האורה?²⁰ א"ל: מלמד שנתעטף בה הקב"ה כשלמה והבהיק זיו הדרו מסוף העולם ועד סופו. אמרה לו בלחישא. אמר לו: מקרא מלא הוא עוטה אור כשלמה (תהילים קד ב), ואתה אומר לי בלחישא? אתמהא! אמר לו: כשם ששמעתי בלחישא, כך אמרתיה לך בלחישא. אמר ר' ברכיה: אילולי שדרשה רבי יצחק ברביים²¹ לא היה אפשר לאומרה.

ואולי המשמעות של כל אלה - בפרט המהלך מהמשנה בחגיגה דרך מותו של בן זומא (שדרש ביחיד על מעשה היום השני לבריאה ולכאורה לא עבר על דברי הגמרא בחגיגה) ועד דרשתו ברביים של ר' יצחק על האורה - היא, שאי אפשר למנוע את ה"חקור דבר" מבני האדם ואם כבר, אז מוטב לעסוק במעשה בראשית לא ביחיד (אחד ויחיד יש רק אחד והוא שברא את העולם ואף הוא נמלך במלאכי השרת!) כי אם בשניים ויותר ואפילו בציבור (כמו ר' יצחק) שכן "טובים השניים מן האחד".²²

שבת שלום

וראשית טובה לכולנו

מחלקי המים

מים אחרונים: ראה גם מסכת תמיד לב ע"א בוויכוח של אלכסנדר עם זקני הנגב שענו לו ששמים נבראו תחילה (כמו בית שמאי) ואח"כ הפסיקו לענות לו במעשי בראשית, ראה שם.

¹⁹ בן זומא מרעיש את העולם על הרקיע, שהוא מנסתרות הבריאה וגם אחרי השלמתה, לא ברור מה הוא. אין זה "קודם שנברא העולם", אבל גם לא "מיום שנברא העולם", אלא בסוד התחלת הבריאה! אינו דומה חקר הבריאה מיום שלישי ואילך: בוטניקה, זואולוגיה, אסטרופיסיקה וכו', לחקר שני הימים הראשונים. ראה איך פרשני המקרא, אבן עזרא ורמב"ן ניסו גם הם להתמודד עם פלא הרקיע. אבן עזרא בפירושו לפסוק ו: "אמר הגאון על הרקיע דברים שלא היו, רק פירושו דבר נטוי, כמו וירקעו (שמות לט ג), ארקעם (ש"ב כב, מג), וכן וימתחם כאהל לשבת (ישעיהו מ כב). ומה נכבד דבר האומר שקצות השמש עם קצות מימי אוקינוס. וזה הרקיע הוא האויר, כי כאשר התחזק האור על הארץ ורוח יבש מהארץ נהפך להטה ונעשה הרקיע וכו'". ופירוש רמב"ן שם: "יהי רקיע - החומר ההווה בתחילה שבראו מאין, אמר שיהיה רקיע מתוח כאהל בתוך המים, ויהיה מבדיל בין מים למים. ושמא לזה כווננו באמרם (ב"ר ד א) רב אמר לחים היו שמים ביום הראשון, וביום השני קרשו, רב אמר: יהי רקיע - יחזק הרקיע. רבי יהודה ברבי סימון אמר: יעשה מטלית הרקיע, כמה דאת אמר (שמות לט ג) וירקעו את פחי הזהב וגו'". ואחרי כל זה, ולאחר שהביא גם את פירוש רש"י שנראה שהוא מסכים לו, הוא מסיים את פירושו במילים: "ואל תקוה ממני שאכתוב בו דבר, שהענין הוא מסתרי התורה, ואין הפסוקים צריכים לביאור הזה, כי לא יאריך הכתוב בעניינו, והפירוש אסור ליודעיו וכל שכן אלינו". ובן זומא מרעיש את כתלי בית המדרש בשל הפועל עש"ה ומנסה להבין מה הוא אותו רקיע שהקב"ה לא יכול היה, כביכול, לברוא במאמר והוזק לעשייה. כל אלה וודאי שהם עיסוק ברור במעשה בראשית.

²⁰ אורה הוא האור הקדמון ששימש בארבעה ימי הבריאה עד שנבראו המאורות והוא נגזו. ראה דברינו [האור שנגזו](#) בפרשה זו.

²¹ פרשה ג' בבראשית רבה פותחת בדרשת ר' יצחק על האורה: ר' יצחק פתח: "פתח דבריך יאיר". שזה עצמו כפל דרשה מתוחכם.

²² ראה קהלת רבה על פסוק זה ועל המשך "והחוט המשולש לא במהרה" ובספרי דברים פיסקא שה: "מכאן אמרו יקנה אדם חבר לעצמו שיהא קורא עמו ושונה עמו אוכל עמו ושותה עמו וגולה לו סתריו..."